

Glas koji se čuje

Vanja Drach i Zvonimir Zoričić u novoj Krležinoj predstavi »Glas vapijućeg u opereti«

U Muzeju grada Zagreba (26. XII 1986) bilo je izuzetno svečano. Premijerom »Glasa vapijućeg u opereti« Miroslava Krleže otvorena je komorna scena u Opatičkoj, čime je na skroman ali topao način obilježena peta godišnjica smrti našega velikog pisca. U svojevrsnoj homage predstavi zagrebački istaknuti glumci Vanja Drach i Zvonimir Zoričić potvrdili

rekvizita, u intimnom prostoru bez »rampe«, okruženi mnogobrojnim poštovaocima Krležina djela stvaraju predstavu koja još više opravdava već dobijene i zaslužene visoke ocjene glumačkog umijeća. ●

B. Vukšić

Vanja Drach, Georgij Paro, Višnja Kiš i Zvonimir Zoričić

su glas vrsnih interpretata i poznavaca Krležinih štiva, koje je za ovu priliku adaptirao i postavio na scenu Georgij Paro.

Drach i Zoričić igrali su dijelove iz »Banketa u Blitvi«, »Na rubu pameti« i »Put u raj«, tvoreći jednu zaokruženu cjelinu u kojoj dominira borba usamljenog pojedinca protiv nasilja i prije svega – ljudske gluposti koja se tako »dostojanstveno« šepuri zauzimajući primat kroz sva vremena. Sjajni su dijalozi Nielsena (Zoričić) i Blitwitza-Blithauera (Drach), ali još bolji oni između Orlanda i Bernarda o smislu i besmislu ljudskog postojanja (»Put u raj«). No, nije nedostajalo snažnog dramskog naboja ni u monologu (Zoričić) koji je izvanredna slika suprostavljanja već ishrvanog čovjeka gluposti, ljudskoj lakomislenosti, društvenoj laži, dodvoravanju, krvavom i zaštićenom nasilju.

Drach i Zoričić pojavljivali su se i ranije kao partneri u Krležinim kazališnim komadima, ostvarujući u pravilu uloge koje će ostati zabilježene u analima našeg glumišta, a »Glasom vapijućeg u opereti«, bez moćnoga, kazališnog pratećeg instrumentarija, bez velike scene i drugih partnera, bez uobičajenih

Ono što se dogodilo u Muzeju grada Zagreba ne ulazi u red novih pokušaja kojima se ovaj Muzej pokazuje ustanovom široko otvorenih vrata. Sve je to MGZ radio i davno prije. Novo u svemu tome je da Muzej shvaćajući poziciju svog prisustva, opredjeljuje i svoje djelovanje kroz »Glas vapijućeg u opereti«. Ne zbog toga da bi načinom klasične deklaracije ostvario još jedan događaj više, već u ime svega onoga što čini bitno jedinstvo između Krleže, glumaca i MGZ-a. Sve to zajedno tek čini identitet grada Zagreba. U ovom slučaju su glumci Vanja Drach i Zvonimir Zoričić, te adapter i redatelj Georgij Paro bile one osobe koje su na poseban način postale dio tog identiteta, potvrđujući ne samo svoje opredjeljenje prema izuzetnom čovjeku, već i prema našoj ustanovi. Nadajmo se da će komorna scena u Opatičkoj postati »Krležina scena«. ●

Z. Kuzmić